

Nr 515

Av herrar Rimmerfors och Lindkvist, *angående beskattningen av övervakararvode.*

I ett interpellationssvar, avlämnat i andra kammaren den 13 december 1963, förklarade sig finansminister Sträng instämma i bevillningsutskottets tidigare uttalande, »att taxeringsmyndigheterna vid beskattning av övervakararvoden skulle tillämpa en generös bedömning».

Frågan gällde avdragsrätten vid deklaration. Där har från många håll hävdats, att den ekonomiskt sett blygsamma ersättningen vid övervakningsuppdrag borde vara helt avdragsgill utan att vederbörande var nödsakad att presentera en detaljerad redogörelse för kostnaderna. Bland annat har detta motiverats med att en övervakares utlägg för fullgörandet av sitt uppdrag oftast består i småsummor, avseende bil- och bussresor, telefonavgifter och porton, kaffe eller mat vid sammanträffanden med klienten samt smärre gåvor till denne i väntan på sjukkassebidrag eller socialhjälp.

Finansministern sade i sin slutreplik: »Nu finns ju möjligheten — och det vet man redan på alla håll — att konstruera ersättningen som en kostnadsersättning. Då blir den skattefri. Konstrueras den som en kostnadsersättning, är den enligt gällande författning skattefri.»

Att de sociala myndigheterna betraktar det s. k. övervakararvode som en direkt kostnadsersättning framgår bl. a. av en officiell skrivelse från Stockholms barnavårdsnämnd. Där heter det bland annat:

»Detta övervakningsarvode är icke att betrakta som ersättning för utförd arbetsprestation utan avses täcka de omkostnader, som är förenade med övervakningsuppdraget.»

Det lagrum som finansministern uppenbarligen åsyftar är 32 § 3 mom. kommunalskattelagen av 1928 med den ändring av nämnda paragraf, som antogs år 1963 och som framgår av SFS nr 265. Där heter det:

»Såsom intäkt upptages icke vad som av staten anvisats till bestridande av särskilda, med vissa tjänster och uppdrag förenade kostnader, såsom — — —.»

I den uppräknning, som sedan följer, kan övervakningsersättningarna otvivelaktigt inräknas. Även om kommuner står som anslagsgivare bör samma regel kunna tillämpas i enlighet med Kungl. Maj:ts proposition nr 120 vid 1963 års riksdag.

Själva begreppet övervakningsarvode tycks inte förekomma i lagstiftningen. Man använder uttrycket »ersättning av allmänna medel». Så heter

det exempelvis beträffande ersättning till övervakare inom kriminalvården i Kungl. Maj:ts kungörelse nr 181 1962 om ändrad lydelse av 1 § kungörelsen av den 1 oktober 1943 angående bestridande av kostnader för övervakning av villkorligt dömda:

»— — — berättigad att åtnjuta ersättning av allmänna medel med tjugufem kronor för månad av den tid han innehaft och utövat uppdraget.»

Med denna formulering kan övervakaren svårigen motivera skattebefrielse för sin övervakningsersättning. Om det däremot stode klart uttryckt, att övervakaren åtnjuter ersättning för kostnader i samband med uppdragets fullgörande med samma belopp, skulle kommunalskattelagens 32 kap. äga tillämpning.

Avsikten med ersättningen är tydligen inte att gottgöra en arbetsinsats. Meningen är att sätta övervakaren i stånd att täcka några av de vanligaste utgifterna för uppdragets fullgörande. Under sådana omständigheter skulle det vara vägledande både för övervakarna och för taxeringsnämnderna om beloppet kallades kostnadsersättning.

Med hänvisning till vad ovan anförts föreslår vi,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om sådan ändring av bestämmelserna om övervakningsarvodena att dessa kommer att rubriceras som ersättning för kostnader i samband med övervakningsuppdraget.

Stockholm den 25 januari 1964

Einar Rimmerfors

Oskar Lindkvist